

LYŽAŘSKÝ KURZ SLOVINSKO-ITÁLIE 2011

Všechno začalo před rokem. Co tím mám na mysli? Přece kolotoč kolem lyžařského kurzu do Alp. Jako každý rok, i my, letošní třetí, jsme dostali tu skvělou možnost pořádně si zalyžovat a užít si týden plný pro změnu fyzické námahy.

Po několik měsíců nám k naší velké radosti a nelibosti jiného vyučujícího vtrhnul do třídy vždy pan profesor Kváš (většinou s mírně podrážděným výrazem v obličeji a štosem nejrůznějších pokynů a formulářů v ruce), dlouze, upřeně a nedůvěřivě se díval na známé firmy, proslulé náběhem na Alzheimerovu nemoc, a po chvíli opět v tichosti odešel. Tak tomu bylo až do 18. 2., kdy jsme se konečně vydali do Palkovic na rozřazovací jízdy do skupin, aby se později v Alpách nemrhalo drahocenným časem. Nevyhnuli jsme se ani velmi podrobné přednášce o bezpečnosti, při které většině přítomných přimrzl zadek k lavičce. To už zbýval do odjezdu pouze týden plný stresu, kdy se každý dopoval vitamíny, aby ho neskolila chřipka. A pak nastala ta dlouho očekávaná chvíle...

27. 2. 2011, neděle, 4hodiny 30 minut ráno, parkoviště před GPB.

Všude tma, ticho a na zatím liduprázdném parkovišti stojí dvoupatrový kolos s potiskem „Tišnov“, jehož první řada sedadel v druhém patře je, jak se dalo čekat, už obsazená. Do čtvrt hodiny se i na ostatních dobře situovaných sedadlech začínají objevovat PET láhve a rukavice znamenající „rezervováno“. Do půl hodiny je parkoviště plné plačících rodičů vykřikujících poslední prosby směrem k nám, nebohým, kteří už chceme být co nejdříve pryč. Tak kde to vážně?! Aha, někdo zaspal. Tak co teď? Přece nebude 80 lidí čekat v autobuse jak v časované bombě? Vyřeší to opět pan profesor Kváš a to tak, že se uvolí zahrát si na taxikáře, dotyčného vyzvedne a přidá na palubu na první pauze u Brna. Cesta probíhá bez větších karambolů, až na to, že nám není dopřáno zajít si ve Vídni do „mekáče“ (McDonald's). Záchody v Klagenfurtu se nakonec také zdárně naučíme používat a prcháme dřív, než se kabinka i s námi stihla vydezinfikovat.

Míříme do Krajske Gory. Po vystoupení z busu se strhává očekávaná bitka o to, kdo nejdříve shromáždí všechna svá zavazadla, což v oné tmě opravdu není žádná sranda. Vydáváme se k sympaticky vyhlížející, nově zrekonstruované zelené chatě. Rozdělování pokojů probíhá nad očekávání nechaoticky, i když nezklameme profesory a na sněhu zůstává osamoceně ležet jeden pár lyžáků, jejichž vlastník se o ně však brzy přihlásí. Večeře je zakončena dohadováním, jak se 13 holek na jednom pokoji vystřídá v 1 koupelně, takže je v mžiku sestaven pořadník. To už jsou všichni pořádně vysílení, a když se k tomu přidává protialkoholový záťah, všichni znaveně padají do lůžek.

Ráno visí ve vzduchu přímo hmatatelné napětí. Kdy už konečně pojedeme? Naházíme na sebe lyžařskou výstroj a výzbroj, nasoukáme se do autobusu a vyrážíme na sjezdovky v Kranjské Goře. Pod vedením profesorů utvoříme již dříve stanovené skupiny: 1- velení prof. Vaclík, 2- prof. Sýkorová, 3- prof. Saforek, 4- prof. Svoboda a zbytek sboru se volně rozptýlí, kde je třeba, a aktivně se věnuje individuální výuce. V čase oběda je přistaveno obědové auto profesora Kváše.

Lyžování prvního dne se chýlí ke konci. Po příjezdu na chatu opět začíná bitva o koupelnu, což je pochopitelné, jelikož opozdilci budou po vyplýtvání teplé vody nuceni přistoupit na otužování.

Podvečery jsou zaplněny přednáškami a programy tříd, jejichž některé části není možné nezmínit. Bouřlivý potlesk si vysloužila hra 3.A „Pipko, pípní“ v podání prof. Vaclíka a Saforka. Bylo opravdu k popukání pozorovat naše fyzikáře, jak lezou po čtyřech se

zavázanýma očima a snaží se toho druhého trefit ručníkem. Nejvíce se však chata otřásala smíchy při scéně „Zlínský trolejbus“ v podání našeho Edy z 3.B. Improvizace sklídila obrovský úspěch a smíchy řvali absolutně všichni. Bavič se prostě nezapře.

Další dny probíhají v obdobně poklidném duchu. Mění se lyžařská střediska, kde trávíme dny. Krajnska Gora, Tarvisio, Sella Nevea. V klidový den vede naše cesta do aquaparku a do výroby lyží Elan, kde nám zejména kladou na srdce, abychom se ničeho nedotýkali. Marně skončí i naše touhy nacpat si alespoň jeden pár lyží pod bundu a nepozorovaně zmizet. Poslední dny vysvitne sluníčko, osvítí vrcholky Alp, oslepí nás nebeská modř a na horách je rázem plus 10 stupňů.

Týden se chýlí ke konci. Ještě se v Tarvisiu na chvíli připojíme k fanouškům sjezdu žen, zhlédneme jízdu Marie Rieschové. Pak už nemilosrdně nastává čas všechno opět napěchovat zpátky do tašek a batohů a vyrazit zpět směr Frýdek-Místek.

Na závěr by se jistě hodilo nějaké stručné shrnutí. Jelikož škody nebyly nijak výrazné, z větší části odřeniny, modřiny, jedna naštipnutá lyže a flek v autobuse, když si jeden šťastlivec zapomněl vzít Kinedryl, sečteno a podtrženo, byl to určitě ten nejlepší lyžák všech dob.

Kateřina Lahnerová 3. B